

Szervét Tibor

– *Művész úr, ön Huszti Péter növendéke volt a főiskolán. A négy tanulóévről sok-sok élmény, emlék megmaradt önben. Mire emlékszik a legszívesebben ebből az időszakból Huszti Péterrel kapcsolatban?*

– Azt a két gesztust mesélném el, amit pont ma idéztem egy próbán és annyira jellegzetesen kapcsolódik Huszti Péterhez. Majdnem Huszti tanár urat mondtam, hiszen ő az volt nekünk, de a „Tanár urazás”-nál már közelebb keveredtünk egymáshoz. Volt neki két szenzációs és nagyon helyes gesztusa – csak ez az, amire azt mondtam, mielőtt ön bekapcsolta a magnót, hogy nem lehet leírni, mutatnom kell. Az egyik: próbáltunk egy jelenetet vagy egy helyzetgyakorlatot és mondta, hogy: „Jó, jó, csak az egészet egy kicsit ...” – és akkor innen lentről a rekeszizom vagy a köldök tájékáról két kezét széttárt tenyérrel elindította így föl-felé lassan és közben mondta: „...az egészet egy kicsit...” és patintott hozzá az ujjáival. És bármilyen furcsa, ha az ember átéli ezt a mozdulatot...

– *Bocsánat, ez azt jelentette, hogy följebb vagy följebbről?*

– Ez nem csak azt jelenti, hogy följebb, hanem azt, hogy „nagyobb kell nyitni a szárnyat”... De ez már az én „fordításom”. És nem tudom hány év után egyszer csak azon kaptam magam, hogy tényleg: ez így – működik... A szerep maga, ha ezzel a mozdulattal próbálok csinálni, nagyobb fesztávon repül... És ez csak egy két másodperces „javító” gesztus, de rettenetesen sokat jelent...

Ugyanebben a Huszti-féle pedagógiában a másik ilyen alapinstrukció: „Jó, jó, csak szemecske: paccs!” (Ekkor Szervét Tibor jobban kinyitotta, szinte kimeresztette szemeit, merőn az én szemembe nézett és kezeit a szemei mellett, előre-felé a „paccs” alatt, szétnyitotta. – S. P.)

– Ez azt jelenti, hogy mélyebben ránézni a partnerre, vagy jobban kell rálátni a megoldandó szituációra? Vagy az „erős ránézéssel”, mintegy delejezni a partnert?

– Nem, nem, nem, nem – nem erről van szó és különben sem lehet ezt a Tanár úr-féle gesztust így konkretizálni és körülírni. Nem. Ez azt jelenti: ha az ember valóban kinyitja a szemét, akkor belül egyszer csak nagyobbat nyit. Tehát a lelke nagyobbat nyit, „nagyobbat érez”... Nagyobb a „belső feszávja”...

Azzal kezdtem, hogy ezt a két, Pétertől régen tanult-látott mozdulatot megmutattam egy próbán. Én most rendezek egy előadást és ott a szerelmeseket játszó fiatalok találkozását próbáltuk ma. Ott mondtam: „Gyerekek, figyeljete, ezt tanultam a Husztitól, most mind a kettőt odaadom nektek örökbe...” – Szóval e két élmény számomra nélkülözhetetlen!...

Még azt is hadd mondjam el, hogy az életem egyik nagy élménye volt a Madách Színházban Huszti Péterrel a *Mégis, kinek az élete* c. darab, melyben ő egy szobrászt játszott, aki valamilyen balesetben megbénul. Végig egy kórházi ágyon feküdt. A darab ennek a kórházi ágyon fekvő, megbénult embernek a tusájáról szól: joga van-e meghalni, vagy kötelező neki élni?! Meg arról, hogy rendelkezik-e az ember a saját életével ilyen szélsőséges helyzetben, szélsőséges formában? És Huszti Péter végig feküdt a kétórás színdarabban az ágyon – és onnan és úgy játszott... És nagyon ritkán látott színházi katarzis volt, ami ott a végén történt... Szóval elképesztő nagy alakítás volt!

– Huszti elképesztő energiákat is föl kellett hogy szabadítson önmagában, hogy ez létrejöhessen...

– Döbbenetes volt... Aztán még – s ez egy egészen más darab volt – nagyon szerettem tőle a Böffen Tóbiást a *Vízkeresztben*...

Születésnapja alkalmából tiszta szeretettel és tisztelettel köszöntöm őt és minden jót kívánok neki! És még játsszon rengeteget!

